

# L'independentisme i el 14 de febrer

written by Pere Grau i Rovira | 24 de desembre de 2020

Davant de les pròximes eleccions al Parlament català (es facin en la forma que sigui, degut a la Covid), el primer fet a constatar és que el panorama polític actual de l'independentisme no és el que tenen dret a esperar els ciutadans implicats amb tot el cor i amb els fets (ara impeditos per la Covid) en la consecució d'una república democràtica pròpia, sense tots els greus defectes de l'Estat espanyol.

A l'hora d'avaluar les possibilitats que presenten aquestes eleccions no em queda més remei que ser reiteratiu, i ho faré molt sinòpticament. Són punts que tothom ja hauria de tenir païts, però amb els quals ensopeguem dia a dia.

Primer, l'èxit més gran s'obtindria amb una unitat estratègica, no pas expressada en detallats manifestos sinó en pocs objectius comuns irrenunciabls. Però fins i tot aquesta unitat mínima sembla utòpica pel dissens entre les dues estratègies existents, la que encara vol dialogar amb l'Estat (malgrat totes les proves que l'Estat espanyol no vol parlar de res que no sigui la submissió total) i la que, tot i seguir oberta a un diàleg de debò, no hi té cap esperança i vol anar pel camí rupturista, que no vol dir pas violència (no serien els catalans els que la desencadenessin), sinó d'una evolució pacífica de fets consumats i de construcció d'eines de país amb progressiu suport popular.

Segon, crec que la majoria de vots emesos és segura per l'independentisme (si s'inclouen els "dialogants" dins d'aquest concepte). Treure més o menys del 50% de la xifra de ciutadans amb dret a votar, és menys important del que ens volen fer creure molts. El problema és què se'n fa d'aquesta

majoria. Si segueixen les nefastes picabaralletes actuals, o si en un termini més aviat breu s'aconsegueix de superar-les i lluitar al front comú sense fer-se travetes.

Tercer, sobre els pocs objectius comuns irrenunciables dels quals parlava abans, no hi haurà manera de parlar-ne amb el govern espanyol, ja que ni suposant (que ja és molt suposar) que aquest hi estigués disposat, per molt de temps no hi hauria cap possibilitat que un acord en aquesta direcció aconseguís cap majoria parlamentària a Madrid. Aquests objectius (que haurien d'incloure com a mínim el dret a l'autodeterminació, la fi de la repressió, el sobreseïment de totes les causes contra independentistes, l'amnistia per empresonats i exiliats, i el retorn de totes les multes imposades des de l'octubre del 2017), segueixen sent pels poders fàctics de l'Estat un delictes d'heretgia contra la, per ells, sacrosanta unitat en un estat d'absolut predomini de la nació castellana.

Quart, la negativa d'ERC a participar en la nova Assemblea de Representants del Consell per la República, és comprensible en tant que la cúpula del partit pot pensar que aquest pas és incompatible amb la seva persistència a "dialogar". Però és també una prova més de la poca probabilitat d'arribar a un mínim comú de fites electorals.

I ara aniré cap al final de l'article amb un parell d'opinions molt personals meves, que tothom té dret a no compartir:

Primera, com ja he escrit a diversos llocs, crec que ERC s'equivoca i es perjudica a si mateixa. En un país com Catalunya, on el pensament esquerrà predomina, però el sentiment nacional encara és més fort, corre el gran perill de què la seva posició actual no sigui considerada "raonable" sinó que prou electors la considerin contraproduent (encara que molts usin expressions més dràstiques) i perdi la possibilitat de ser la força hegemònica en una república catalana. O s'hagi de refundar amb gent nova, sense aquells

que es pugui demostrar que (segurament de bona fe) s'han equivocat de manera esclatant.

Segona, crec que els resultats del 14 de febrer seran molt diferents del que moltes enquestes ens volen fer creure. Tots els esforços (tant des de Madrid com des de Catalunya mateix) per desacreditar el renovat JxCat (que no té res a veure amb una pretesa resurrecció de Convergència) es revelaran com inútils el dia 15.

I tercera, celebraria molt que durant els menys de dos mesos que falten fins llavors, "dialogants" i "rupturistes" em demostrassin d'alguna manera que m'equivoco i aconseguissin algun tipus d'acord mínim. Que sigui dit de pas, és l'única manera "d'eixamplar la base" i recuperar la gent fastiguejada.